

Портрет Доріана Грея "Класика преміум"

КУПИТИ

Про книгу

Стоячи біля щойно створеного портрета, на якому зображений він сам, молодий джентльмен Доріан Ґрей висловлює палке бажання вічно залишатися молодим і прекрасним, а тягар старіння нехай замість нього отримає картина.

Відтоді жодна зморшка не торкається вродливого обличчя, чого не можна сказати про душу молодого чоловіка, огидність та гріховність якої сповна відображає портрет. Від невинності й непорочності – до погорди й убивства... портрет бачить кожен крок людини, зображеної на ньому. Його неможливо обманути чи підкупити, як неможливо обманути чи підкупити самого Бога.

Розділ 1

Майстерню виповнював насичений аромат троянд. А коли легкий літній вітер колихав дерева в саду, крізь відчинені двері долинав то насичений запах бузку, то більш ніжні пахощі рожевого терну.

З краю канапи з перськими сідловими в'юками, на яких він лежав та за звичкою викурював незліченну кількість цигарок, лорд Генрі Воттон міг лише вловити відблиск медового цвіту лабурнума, тремкі гілки якого, здавалося, ледве могли витримати тягар своєї полум'яної краси. Довгими шовковими шторами, що висіли перед величезним вікном, раз у раз ковзали фантастичні тіні птахів, створюючи щось подібне до японського мистецтва та нагадуючи лорду про втомлених художників Токіо, які за допомогою мистецтва, завжди нерухомого, намагалися передати відчуття стрімкості та руху. Похмуре дзижчання бджіл, котрі вовтузилися в давно не кошеній траві або з монотонною наполегливістю кружляли над позолоченими пилком квітами жимолості, здавалося, робило тишу ще більш гнітючою. Приглушений гуркіт Лондона нагадував низькі ноти віддаленого органа.

У центрі кімнати, закріплена на вертикальному мольберті, стояла картина — зображення в повний зріст молодого чоловіка надзвичайної вроди, а перед нею на невеликій відстані сидів сам художник, Безіл Голлворт, чиє раптове зникнення кілька років тому викликало тоді великий громадський резонанс і породило безліч дивних здогадів.

Художник поглянув на витончену й милу постать, яку він так майстерно зобразив на своїй картині, і на його обличчі з'явилася вдоволена усмішка, яка, здавалося, ось-ось застигне назавжди. Але раптом він здригнувся і, заплющивши очі, поклав пальці на повіки, ніби намагаючись ув'язнити у своєму мозку якийсь цікавий сон, який боявся втратити, прокинувшись.

— Це твоя найкраща робота, Безіле, найкраще, що ти коли-небудь робив, — неквапом промовив лорд Генрі. — Наступного року ти неодмінно повинен відправити її до Гросвенора. Академія занадто велика і вульгарна. Щоразу, коли я приходив туди, там було або так багато людей, що я не міг роздивитися картини, що було жахливо, або так багато картин, що я не міг роздивитися людей, що було ще гірше. Гросвенор — це дійсно гідне місце.

— Не впевнений, що взагалі кудись її надсилатиму, — відповів художник, закинувши голову в тій дивній манері, через яку його друзі в Оксфорді сміялися з нього. — Ні, я нікуди її не відправляю.

Лорд Генрі звів брови та здивовано поглянув на нього крізь тонкі сині пасма диму, що вилися химерними завитками від його просякнутої опіумом сигарети.

— Нікуди не відправиш? Мій любий друже, чому? Маєш на те причину? Які ж ви дивні люди, художники! Робите все, що завгодно, аби заробити собі репутацію. Але щойно вона у вас з'являється, ви, здається, прагнете її позбутися. Це нерозумно, оскільки в світі існує лише одна річ гірша за те, коли про тебе говорять, і це те, коли про тебе не говорять. Цей портрет зробив би тебе відомішим за всіх молодих людей в Англії та змусив би старих неабияк заздрити, якщо вони взагалі здатні на якісь емоції.

— Я знаю, що ти сміятимешся з мене, — озвався Безіл, — але я справді не можу її виставити. Я вклав у неї надто багато себе.

Лорд Генрі витягнувся на канапі й розсміявся.

— Так, я знав, що ти так відреагуєш, але однаково це правда.

— Вклав у неї занадто багато себе! Направду, Безіле, я не знав, що ти такий марнославний; і я справді не бачу ніякої схожості між тобою, з твоїм суворим сильним обличчям і вугільно-чорним волоссям, і цим молодим Адонісом, який має такий вигляд, наче він зроблений зі слонової кістки та трояндового листа. Мій любий Безіле, він — Нарцис, а ти ... у тебе інтелектуальний вираз обличчя.

Єпископ у вісімдесятирічному віці продовжує казати те, що казали йому, коли він був вісімнадцятирічним хлопцем, і, як природний наслідок, він завжди має абсолютно чудовий вигляд. Твій таємничий молодий друг, чиє ім'я ти мені ніколи не називав, але чий портрет мене неймовірно чарує, ніколи не думає. Я в цьому абсолютно впевнений. Це якесь безмозке та прекрасне створіння, яке повинно з'являтися кожної зими, коли немає квітів, на які можна дивитися, і кожного літа, коли ми хочемо чогось, щоб охолодити наші голови. Не лести собі, Безіле: ти анітрохи не схожий на нього.

— Ти не розумієш, Гаррі, — відказав художник. — Звичайно, я не такий, як він. Я це чудово знаю. Насправді мені було б шкода, якби я був схожий на нього. Ти знизуєш плечима? Я кажу правду. Існує фатальність у будь-якій фізичній та інтелектуальній відмінності, така фатальність, яка, здається, переслідує в історії хиткі кроки королів. Краще не відрізнятись від своїх побратимів. Потворні та дурні отримують в цьому світі найкраще. Вони можуть спокійно сидіти, роззявивши рота, та споглядати виставу. Якщо вони нічого не знають про перемогу, то принаймні позбавлені знання про поразку. Вони живуть так, як ми всі повинні жити — спокійно, з байдужістю та без турбот. Вони не завдають лиха іншим і ніколи не приймають його з чужих рук. Твій статус і багатство, Гаррі; мій розум, яким би він не був, моє мистецтво, чого б воно не коштувало; врода Доріана Грея — ми всі постраждаємо за те, що дали нам боги, неабияк постраждаємо.

— Доріан Грей? Це його ім'я? — лорд Генрі рушив через студію до Безіла Голлворда.

— Так, це його ім'я. Я не збирався тобі його повідомляти.

— Але чому?

— О, я не можу пояснити. Коли мені дуже подобаються люди, я ніколи нікому не називаю їхніх імен. Це все одно, що віддати частину себе. Я полюбив таємниці. Здається, це єдина річ, яка може зробити сучасне життя загадковим

або дивовижним. Найзвичайнісінька річ стає чарівною, якщо її приховати. Виїжджаючи з міста, я ніколи не кажу, куди їду. Якби я це робив, то втратив би всю насолоду. Напевно, це дурна звичка, але якимось чином вона додає у життя більше романтики. Гадаю, через це ти думаєш, що я страшенно дурний?

— Ні, — відповів лорд Генрі. — Анітрохи, мій любий Безіле. Ти, здається, забув, що я одружений, а єдина перевага шлюбу полягає в тому, що він робить життя в обмані абсолютно необхідним для обох сторін. Я ніколи не знаю, де моя дружина, як і вона ніколи не знає, що я роблю. Коли ми зустрічаємося — а ми зустрічаємося час від часу, коли разом обідаємо або йдемо до герцога — ми з найсерйознішими обличчями розповідаємо одне одному найабсурдніші історії. У моєї дружини це дуже добре виходить — набагато краще, ніж у мене. Вона ніколи не плутається в датах, на відміну від мене. Але коли вона мене викриває, то не влаштовує жодних скандалів. Іноді мені хочеться, щоб вона це зробила, але вона просто сміється з мене.

— Мені не подобається, як ти говориш про своє подружнє життя, Гаррі, — промовив Безіл Голлворд, прямуючи до дверей, що вели в сад. — Я вірю, що ти справді дуже хороший чоловік, але надто соромишся своїх чеснот. Ти надзвичайна людина. Ти ніколи не говориш аморальних речей і ніколи не робиш поганих вчинків. Твій цинізм — це всього лише маска.

— Бути природним — це всього лише маска, і найдратівливіша з усіх, які я знаю, — зі сміхом відповів лорд Генрі.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ